

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-365/2021

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu Goranu Iskri u pravnoj stvari tužitelja PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kojeg zastupa punomoćnik Boris Bilić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Matulić & Bilić d.o.o., Split, Lovretska 25, protiv 1. tuženika STEČAJNA MASA IZA RADNIK d.d. u stečaju, OIB 22482451785, Zagreb, Dešćevac 4, 2. tuženika RADNIK-INŽENJERING d.o.o., OIB 49140100986, Zagreb, Vlaška 81/a, kojeg zastupa punomoćnik Matija Sučević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Sučević i partneri d.o.o., Zagreb, Gundulićeva 63 i 3. tuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA, OIB 88899032132, Zagreb, Uskočka 1, kojeg zastupa punomoćnik Alen Vasiljević, odvjetnik iz Kutine, V. Nazora 7, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, nakon javne glavne rasprave zaključene 4. travnja 2024. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, zastupnice 1. tuženika, punomoćnika 2. tuženika i punomoćnika 3. tuženika, s danom objave 17. svibnja 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

1. Utvrđuje se da je Ugovor br. 1/97 zaključen dana 15.04.1997. godine između Stečajna masa RADNIK d.d. u stečaju (tada RADNIK d.d.) i trećetuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u „BLOKU 58“, Zagreb, Vlaška 79 i Ugovor br. 2/97 zaključen dana 15.10.1997. godine između prvotuženika Stečajna masa RADNIK d.d. u stečaju, (tada RADNIK d.d.), drugotuženika RADNIK INŽENJERING d.o.o. i trećetuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u „BLOKU 58“, Zagreb, Vlaška 79, bez učinka prema stečajnoj masi prvotuženika, Stečajna masa RADNIK d.d. u stečaju OIB: 22482451785.

2. Tuženici ad. 2 RADNIK INŽENJERING d.o.o., OIB: 49140100986 i ad. 3 Stambena zadruga SAVA, OIB: 88899032132 dužni su u stečajnu masu prvotuženika, Stečajna masa RADNIK d.d. - u stečaju OIB: 22482451785, koji stečajni postupak se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. ST-43/98, vratiti sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijenih pravnih radnji, a što predstavlja 70% netto korisne površine stambeno-poslovnog objekta „BLOK 58“ u Zagrebu, Vlaška 79, katastarske i zemljišno knjižne oznake kat.čest. 5727/6, oznake zemljišta: „Dvorište, Put, Stambeno poslovan zgrada Vlaška ulica 79, Zagreb i zgrada“ površine 3386 m², „dvorište“ površine 621 m², „put“ površine 74 m²,

„stambeno poslovna zgrada, Vlačka ulica 79, Zagreb“ površina 1042 m², „zgrada“ površina 1649 m², sve upisane etaže od 1 do 137, a sve upisano u zk.ul. 6496 k.o. Centar, u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koja pripada Stečajnoj masi RADNIK d.d. – u stečaju, a kako je to utvrđeno Ugovorom br. 12/89 od 20.07.1989. godine i II Aneksom tom ugovoru od dana 01.11.1993. godine, zaključenom između prvotuženika Stečajna masa RADNIK d.d. u stečaju (tada RADNIK d.d.) i trećetuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA, sve u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

II. Odbija se kao neosnovan tužiteljov alternativno istaknuti tužbeni zahtjev koji glasi:

"Tuženici ad. 2 RADNIK INŽENJERING d.o.o., OIB: 49140100986 i ad. 3 Stambena zadruga SAVA, OIB: 88899032132 dužni su u stečajnu masu prvotuženika, Stečajna masa RADNIK d.d. - u stečaju OIB: 22482451785, Trgovački sud u Zagrebu St-43/98, vratiti sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijenih pravnih radnji, u visini novčane protuvrijednosti koja predstavlja 70% netto korisne površine stambeno-poslovnog objekta „BLOK 58“ u Zagrebu, Vlačka 79, katastarske i zemljišno knjižne oznake kat.čest. 5727/6, oznake zemljišta: „Dvorište, Put, Stambeno poslovan zgrada Vlačka ulica 79, Zagreb i zgrada“ površine 3386 m², „dvorište“ površine 621 m², „put“ površine 74 m², „stambeno poslovna zgrada, Vlačka ulica 79, Zagreb“ površina 1042 m², „zgrada“ površina 1649 m², sve upisane etaže od 1 do 137, a sve upisano u zk.ul. 6496 k.o. Centar, u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, a kako je to utvrđeno Ugovorom br. 12/89 od 20.07.1989. godine i II Aneksom tom ugovoru od dana 01.11.1993. godine, zaključenom između prvotuženika Stečajna masa RADNIK d.d. u stečaju (tada RADNIK d.d.) i trećetuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA, u iznosu od 3.245.105,65 Eur (24.448.625,62 kn), uvećano za pripadajuću zateznu kamatu koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a koja zakonska zatezna kamata teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate sve u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe."

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljov alternativno istaknuti tužbeni zahtjev koji glasi:

"Tuženici ad. 2 RADNIK INŽENJERING d.o.o., OIB: 49140100986 i ad. 3 Stambena zadruga SAVA, OIB: 88899032132 dužni su u stečajnu masu prvotuženika, Stečajna masa RADNIK d.d. - u stečaju, oib: 22482451785, Trgovački sud u Zagrebu pod posl. br. ST-43/98, vratiti sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijenih pravnih radnji iz točke I tužbe, u visini novčane vrijednosti od 3.245.105,65 Eur (24.448.625,62 kn), uvećano za pripadajuću zateznu kamatu koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a koja zakonska zatezna kamata teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, sve u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe."

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi 1. tuženiku Stečajnoj masi iza RADNIK d.d. u stečaju parnične troškove u iznosu od 337.875,00 eura sa zateznim kamatama koje teku od 17. svibnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 8 dana.

V. Nalaže se tužitelju naknaditi 2. tuženiku RADNIK-INŽENJERING d.o.o. parnične troškove u iznosu od 391.861,45 eura sa zateznim kamatama koje teku od 17. svibnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 8 dana.

VI. Nalaže se tužitelju naknaditi 3. tuženiku STAMBENA ZADRUGA SAVA parnične troškove u iznosu od 403.250,00 eura u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu 6. listopada 1999. radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika. U tužbi i tijekom postupka je naveo da je tužitelj na temelju ugovora o kreditu isplatio 1. tuženiku kredit u iznosu od 27.412.781,55 kn, a PBZ Invest Holding u iznosu od 36.449.615,07 kn u svrhu financiranja gradnje stambenih objekata građevinske oznake D1 i D2 u bloku 58, u Zagrebu, Vlasika 79. PBZ Invest Holding je ustupio svoju tražbinu tužitelju. Tužitelj je prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad 1. tuženikom te mu je tražbina priznata. U trenutku odobravanja kredita 1. tuženik je nastupao kao suinvestitor s 3. tuženikom, a time i suvlasnik objekata koje gradi, a na temelju ugovora broj 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 od 20. srpnja 1989., i to prema II. aneksu u omjeru 3. tuženik 30% - 1. tuženik 70%. Ugovorom broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 navedeni omjeru u ukupnoj investiciji iznosi 1. tuženik 11,15% - 3. tuženik 88,85%, a ugovorom broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekta sudjelovanje 1. tuženika je potpuno nestalo, a novi omjer raspodjele je 3. tuženik 48,80% i 2. tuženik 51,20%. Sklapanjem tog ugovora onemogućava se mogućnost tužitelja naplatiti svoje potraživanje iz ugovora o kreditu jer je njima smanjena imovina 1. tuženika. Navodi da su odgovorne osobe 2. tuženika i Velimir Jakupec kao odgovorna osoba 1. tuženika i 2. tuženika, iako svjesni prezaduženosti 1. tuženika, osnovali trgovačko društvo Radnik Inženjering d.o.o., čiji osnivač je i 1. tuženik. Te osobe su s odgovornom osobom 3. tuženika sklopile ugovor broj 2/97 kojim je stečajna masa 1. tuženika umanjena za dobit iz ugovora broj 12/89. 1. tuženik je na temelju ugovora broj 12/89 imao prema 3. tuženiku obveznopravni zahtjev na 70% ukupne neto komercijalne površine objekta u bloku 58, a tog zahtjeva se odrekao ugovorom broj 1/97 i ugovorom broj 2/97. Navodi i da 3. tuženik nije ništa uložio u izgradnju objekta, već je sva novčana ulaganja izvršio 1. tuženik. Nakon osnovnog ugovora 1. tuženik i 3. tuženik sklopili su I. aneks tom ugovoru, te II. aneks tom ugovoru. II. aneksom predviđeno je da ugovorne strane sudjeluju u financiranju izgradnje bloka 58 u omjeru 30/70 u korist 1. tuženika te je taj ugovor krivotvoren. U kaznenom postupku

je svjedok Josip Levak iskazao kako je taj aneks krivotvoren i da je u originalnom aneksu bio ugovoren omjer financiranja izgradnje objekta od 10/90, a ne 30/70 te da je u originalnom aneksu bilo ugovoreno da 3. tuženiku pripada naknada od 2% na ukupnu investiciju izgradnje. 1. tuženik i 3. tuženik sklopili su i ugovor broj 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 koji predstavlja simulirani pravni posao čija je svrha prijevara vjerovnika 1. tuženika. Taj ugovor proizlazi iz krivotvorenog II. aneksa. Končanim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje da su ugovor broj 1/97 i ugovor broj 2/97 bez učinka prema stečajnoj masi tužitelja uz nalaganje 2. tuženiku i 3. tuženiku da u stečajnu masu 1. tuženika vrate sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijenih pravnih radnji, a što predstavlja 70% netto korisne površine stambeno-poslovnog objekta „BLOK 58“ u Zagrebu, Vlaška 79, katastarske i zemljišno knjižne oznake kat.čest. 5727/6, oznake zemljišta: „Dvorište, Put, Stambeno poslovna zgrada Vlaška ulica 79, Zagreb i zgrada“ površine 3386 m², „dvorište“ površine 621 m², „put“ površine 74 m², „stambeno poslovna zgrada, Vlaška ulica 79, Zagreb“ površina 1042 m², „zgrada“ površina 1649 m², sve upisane etaže od 1 do 137, a sve upisano u zk.ul. 6496 k.o. Centar, u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koja pripada Stečajnoj masi RADNIK d.d. – u stečaju, a kako je to utvrđeno Ugovorom br. 12/89 od 20. srpnja 1989. godine i II. Aneksom tom ugovoru od 1. studenog 1993., sklopljenom između 1. tuženika i 3. tuženika. Daljnjim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom traži nalaganje 2. i 3. tuženicima da u stečajnu masu 1. tuženika vrate sve imovine koristi stečene na osnovu pobijenih pravnih radnji, u visini novčane protuvrijednosti koja predstavlja 70% netto korisne površine stambeno-poslovnog objekta „BLOK 58“ u Zagrebu, Vlaška 79, katastarske i zemljišno knjižne oznake kat.čest. 5727/6, oznake zemljišta: „Dvorište, Put, Stambeno poslovan zgrada Vlaška ulica 79, Zagreb i zgrada“ površine 3386 m², „dvorište“ površine 621 m², „put“ površine 74 m², „stambeno poslovna zgrada, Vlaška ulica 79, Zagreb“ površina 1042 m², „zgrada“ površina 1649 m², sve upisane etaže od 1 do 137, a sve upisano u zk.ul. 6496 k.o. Centar, u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu, a kako je to utvrđeno Ugovorom br. 12/89 od 20. srpnja 1989. i II. Aneksom tom ugovoru od 1. studenog 1993., sklopljenom između 1. tuženika i 3. tuženika, u iznosu od 3.245.105,65 eura (24.448.625,62 kn), uvećano za pripadajuću zateznu kamatu od donošenja presude do isplate. Sljedećim eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom traži nalaganje 2. tuženiku i 3. tuženiku da u stečajnu masu 1. tuženika vrate sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijanih pravnih radnji, u visini novčane vrijednosti od 3.245.105,65 eura (24.448.625,62 kn) sa zateznim kamatama koje teku od donošenja presude do isplate.

2. 1. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako krediti nisu dani namjenski u svrhu izgradnje objekta. Naveo je da 1. tuženik nije izvršio ugovorne obveze iz ugovora o građenju te je 3. tuženik raskinuo taj ugovor i za dovršenje objekta angažirao 2. tuženika kao novog izvođača nakon provedenog natječaja. 2. i 3. tuženici sklopili su ugovor o građenju. 1. tuženik nije izvršio ugovorne obveze iz ugovora o građenju, a kupoprodajnim ugovorima raspolagao je dijelom prostora koji odgovara vrijednosti izvršenih radova. Ističe da se suinvestitorstvom ne stječe vlasništvo te 1. tuženik nije stekao vlasništvo objekta pa stanovi nisu ušli u stečajnu masu. U tijeku postupka navodi da 1. tuženik nije izgubio dobit zbog sklapanja spornih ugovora, već zbog toga što nije mogao ispuniti svoje obveze iz ugovora o građenju zbog financijskih poteškoća pa je taj ugovor raskinut te da je 1. tuženik prodao poslovne prostore u objektu za površinu od ukupno 3.850 m².

Navodi da je 1. tuženik uložio u izgradnju objekata D1 i D2 iznos od 24.577.690,00 kn, ta da je prodajom prostora naplatio potraživanje za izvedene radove.

3. 2. tuženik je u tijeku postupka osporio navode iz tužbe. Ističe da spornim ugovorima nije umanjena imovina stečajnog dužnika niti je namjera ugovornih strana oštećenje vjerovnika. Time što je 1. tuženik bio suinvestitor nije postao vlasnikom nekretnine jer je investitor osoba koja ulaže kapital. 1. tuženik i 3. tuženik su sklopili ugovor o građenju koji je raskinut zbog neizvršenja obveza 1. tuženika.

4. 3. tuženik je tijekom postupka osporio navode tužbe. Navodi da spornim ugovorima nije umanjena stečajna masa. 3. tuženik je bio vlasnik nekretnine, a 1. tuženik je bio izvođač radova i bio ih je dužan izvesti do kraja 1996. godine, ali to nije učinio nakon čega je ugovor o građenju raskinut te je radove dovršio 2. tuženika kao novi izvođač. Svi stanovi su prodani i kupci su uknjiženi kao vlasnici. 1. tuženik je svoje potraživanje za radove koje je izveo naplatio prodajom prostora u tijeku gradnje. Navodi da 3. tuženik nije imao novčana ulaganja u objekt jer ga nije gradio. Za građenje je sklopila ugovor o građenju s 1. tuženikom. 3. tuženik nije plaćao po ovjerenim građevinskim situacijama 1. tuženiku, ali je temeljem ugovora 1. tuženik imao pravo prodaje poslovnih prostora i stanova koje je gradio, kojim prodajama i naplatom kupoprodajne cijene je namirio troškove građenja i druge troškove koje je imao. 3. tuženik je investitor objekta koji vodi cjeloviti posao, rješava vlasničkopravne odnose, projektnu dokumentaciju i slično i to je vrijednost njegovog ulaganja. Navodi da 3. tuženik nikada nije kontaktirao s Josipom Levakom u vezi poslovnih odnosa te da je II. aneks potpisan od strane osoba koje su u njemu i navedene kao potpisnici pa je taj aneks autentičan.

5. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovore o kreditu s dodacima (list 8-59, 68-73, 133-134 spisa), ugovor o trojnoj kompenzaciji (list 60-61 spisa), ugovor o zajedničkom financiranju III faze izgradnje bloka 58 (list 62-67, 1326-1331, 1622-1627 spisa), ugovor o prodaji prava na tražbinu (list 74-75 spisa), društveni ugovor (list 76-78 spisa), odluku o istupu iz Radnik-Inženjering d.o.o. (list 79 spisa), ugovor o istupu Radnik d.d. (list 80 spisa), ugovor o istupu osnivača (list 81-82 spisa), pročišćeni tekst društvenog ugovora (list 83-85 spisa), ugovor o prijenosu poslovnog udjela (list 86-93 spisa), ugovor broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekta u bloku 58 (list 94-97, 428-431, 1705-1708 spisa), ugovor broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 (list 98-100, 457-459, 1702-1704 spisa), ugovor broj 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 (list 101-102, 432-433, 1700-1701 spisa), II. anex ugovoru broj 12/89 (list 103-104, 455-456 spisa), sporazum (list 125-127 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 2. ožujka 1999. (list 127-128, 171-173 spisa), ugovor o trojnoj kompenzaciji (list 129 spisa), presudu Općinskog suda u Zagrebu P-6995/97 (list 130-131 spisa), prijedlog za ovrhu (list 132 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (list 170 spisa), kupoprodajne predugovore i potvrde (list 178-182, 1332-1348, 1784-1789 spisa), tabelu neprodanih prostora (list 183-188 spisa), tabelu naplaćenih prostora (list 189-190 spisa), tabelu prostora u vlasništvu kupaca (list 191-196 spisa), tabelu prostora po ugovorima o udruživanju (list 197-199 spisa), tabelu prostora u vlasništvu SZ Sava (list 200 spisa), ugovor o zajedničkom financiranju III faze izgradnje bloka 58 (list 201-203 spisa), dopis 3. tuženika (list 212 spisa), ugovor o građenju stambeno-poslovnog objekta Vlaška 79 D1 i D2 u Zagrebu (list 213-218, 1709-1714, 1715-1721 spisa), I. anex ugovoru o građenju stambeno-

poslovnog objekta Vlačka 79 D1 i D2 u Zagrebu (list 219 spisa), izvadak iz sudskog registra za 2. tuženika (list 226-228 spisa), obračunsku situaciju (list 239-336 spisa), XII. aneks ugovoru o financiranju pripreme građevinskog zemljišta za izgradnju bloka 58 (list 338-341 spisa), obračun (list 342-343 spisa), rekapitulaciju (list 344 spisa), potvrdu (list 346 spisa), II. dopunu osnovnom ugovoru o udjelu u financiranju komunalnih objekata i uređaja individualne potrošnje na građevinskom zemljištu u Zagrebu, za stambeno-poslovni objekt Vlačka 79, I etapa diletacija D1 i D2 (list 347-348 spisa), proračun troškova (list 349 spisa), potvrdu (list 351 spisa), III. dopunu osnovnom ugovoru o udjelu u financiranju komunalnih objekata i uređaja individualne potrošnje na građevinskom zemljištu u Zagrebu, za stambeno-poslovni objekt Vlačka 79, I etapa diletacija D1 i D2 (list 352-353 spisa), proračun troškova (list 354 spisa), optužnicu (list 384-404, 434-454, 535-536 spisa), ugovor broj 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 (list 420-427, 1797-1800 spisa), nalaz Rodoljuba Prpića (list 503-508, 526-531 spisa), rješenje Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 28. veljače 2008. (list 534, 888 spisa), presudu Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 18. lipnja 2010. (list 889-894 spisa), presudu Županijskog suda u Velikoj Gorici Kž-526/10 od 13. prosinca 2010. (list 908-909 spisa), pregled nepodmirenih obveza Zavoda za platni promet (list 916 spisa), presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-4573/01 (list 1010-1012 spisa), izvansudsku nagodbu (list 1013-1015 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (list 1135-1280 spisa), izvod iz katastarskog plana (list 1282 spisa), izvadak iz sudskog registra za 1. tuženika (list 1298-1301, 1560-1561 spisa), zapisnik o primopredaji (list 1348 spisa), dopis (list 1351 spisa), dopis Grada Kutine (list 1363 spisa), dopis stečajnog upravitelja 1. tuženika (list 1404-1405 spisa), pregled uplata (list 1406-1409 spisa), rekapitulaciju priznatih uplata (list 1410-1411 spisa), izvješće o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije (list 1426-1444, 1572-1594 spisa), sporazum broj 02/13-07-01 od 7. siječnja 2002. (list 1448-1450, 1790-1792 spisa), potvrde i priznanice (list 1451-1464, 1466, 1474-1496 spisa), račun (list 1465 spisa), prijedloge za kompenzaciju (list 1467-1468 spisa), izjave o prijeboju (list 1469-1471 spisa), dopunske predugovore (list 1472-1473 spisa), izjavu (list 1497 spisa), izvješće stečajnog upravitelja (list 1530-1534 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 18. listopada 2017. (list 1539-1540 spisa), rješenje Ministarstva pravosuđa od 17. travnja 2019. (list 1562 spisa), presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske Usž-367/21 od 3. veljače 2021. (list 1563-1565 spisa), dopis Općinskog suda u Velikoj Gorici (list 1595 spisa), III aneks ugovoru broj 12/89 (list 1617-1619 spisa), ugovor o trojnoj kompenzaciji (list 1620-1621 spisa), presudu Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 18. lipnja 2010. (list 1628-1639 spisa), drugi dopunski elaborat Gorana Brozine (list 1640-1656 spisa), presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu P-1432/99 od 16. ožujka 2010. (list 1657-1661 spisa), tužbu (list 1662-1668 spisa), II. aneks ugovoru broj 12/89 (list 1679-1680 spisa), tablice (list 1682-1699 spisa), dopise 3. tuženika (list 1722-1725 spisa), ugovor broj 192/Z o građenju Trgovačkog centra u Zagrebu, Vlačka 79 (list 1726-1731 spisa), aneks I ugovoru broj 192/Z (list 1732 spisa), ugovor o raskidu ugovora broj 192/Z (list 1733-1734 spisa), izvansudsku nagodbu (list 1735-1737 spisa), presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-4573/01 od 11. travnja 2002. (list 1738-1743 spisa), podnesak stečajnog upravitelja u predmetu St-43/98 (list 1744-1747 spisa), dopuna nalaza Antuna Čeovića (list 1748-1753 spisa), rješenje Županijskog suda u Sisku KiO-4/99 od 9. veljače 2001. (list 1754-1755 spisa), nalaz Orion revizija d.o.o. (list 1756-1779 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 2. ožujka 1999. (list 1780-1783 spisa), popis kupaca (list 1801-1804 spisa), ugovor o prijenosu poslovnog

udjela (list 1821-1823 spisa), ugovor o istupu osnivača (list 1824-1825 spisa), ugovor o istupu Radnik d.d. (list 1826-1827 spisa), društveni ugovor o osnivanju društva s ograničenom odgovornošću (list 1828-1837 spisa), izvedeno je financijsko vještačenje po vještaku Mirjani Delač (list 542-882 spisa) i financijsko vještačenje po vještaku Zdravku Brestovcu (list 993-1001, 1040-1041, 1378-1387, 1503-1506, 1516-1519, 1814 spisa), saslušani su svjedok Velimir Jakupec (list 1551-1555 spisa), zastupnica po zakonu 3. tuženika Ana Karlović Sučić (list 1556-1559 spisa), svjedoci Tomislav Stančin (list 1598-1599 spisa), Zlatko Jurković (list 1809-1810 spisa), izvršen je uvid u dokumentaciju Državnog ureda za reviziju na temelju koje je sastavljeno izvješće o provedenoj pretvorbi i privatizaciji (pomoćni omot spisa).

6. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13 – dalje: ZPP) pri čemu su uzeti u obzir oni dokazi koji su bili potrebni radi utvrđivanja odlučnih činjenica, te je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

7. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika – ugovora broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekta u bloku 58 i ugovora broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58.

8. Iz sudskog registra proizlazi da je nad 1. tuženikom otvoren stečajni postupak 12. svibnja 1998. rješenjem ovog suda St-43/98 pa je tužba za pobijanje pravne radnje koja je podnesena 6. listopada 1999. podnesena u roku iz čl. 141. st. 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96 – dalje: SZ).

9. Iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 2. ožujka 1999. proizlazi da je u stečajnom postupku nad 1. tuženikom utvrđena tužiteljeva tražbina pa je tužitelj stečajni vjerovnik i time ovlašten podnijeti tužbu radi pobijanja pravne radnje u smislu odredbe čl. 141. st. 1. SZ-a. Kada tužbu podnosi vjerovnik, tada nije potrebno odobrenje stečajnog suca za njezino podnošenje. Odobrenje stečajnog suca u smislu odredbe čl. 141. st. 5. SZ-a potrebno je samo ako tužbu podnosi stečajni upravitelj.

10. Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 u Zagrebu od 20. srpnja 1989.

11. Čl. 1. tog ugovora određeno je da je predmet ugovora poslovna suradnja vezana za zajedničko financiranje i izgradnju stambeno-poslovnog objekta blok 58 u Zagrebu na području između Vlaške, Vončinine i Jurkovićeve ulice.

12. Čl. 3. ugovora ugovoreno je da će troškove pripreme i rente zemljišta uplatiti 1. tuženik u ime 3. tuženika, a na račun pripreme zemljišta, a čl. 4. ugovora određeno je da će rješenje o dodjeli zemljišta, građevinska i uporabna dozvola glasiti na 3. tuženika, dok će izvođač radova biti 1. tuženik.

13. Čl. 5. ugovora ugovoreno je da je 1. tuženik izvođač građevinskih, obrtničkih i instalaterskih radova na predmetnom objektu, a čl. 6. ugovora ugovoreno

je da je 3. tuženik nositelj investitorskih poslova i organizator izgradnje predmetnog bloka.

14. Iz II. aneksa ugovoru broj 12/89 utvrđeno je da su ga sklopili 1. tuženik i 3. tuženik 1. studenog 1993. Čl. 2. tog aneksa ugovoreno je da ugovorne strane sudjeluju u financiranju izgradnje bloka 58 u postocima: 3. tuženik 70%, 1. tuženik 30% od troškova pripreme i rente zemljišta, KZP-a i KIP-a, projektne dokumentacije te ostalih pripadajućih troškova koji terete predmetni objekt.

15. Čl. 4. tog aneksa ugovoreno je da će 1. tuženik i 3. tuženik nakon dobivanja građevinske dozvole za D1, D2 i trgovačkog centra fizički podijeliti objekat. Čl. 5. tog aneksa ugovoreno je da s naslova vršenja investitorskih poslova u vezi izgradnje cjelokupnog bloka 58 od cca 25.800 m² BRP-a 3. tuženiku pripada naknada od 3,5% na ukupnu investiciju izgradnje.

16. Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 od 15. travnja 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje objekata D1 i D2 i trgovačkog centra u bloku 58 (čl. 1. ugovora).

17. Čl. 2. ugovora br. 1/97 ugovorne strane su utvrdile da su 1. tuženik i 3. tuženik suinvestitori izgradnje predmetnog bloka 58 na način da je 3. tuženik vlasnik zemljišta i nositelj prava investitora, a 1. tuženik pretežiti suinvestitor koji je do sada izvodio radove.

18. Čl. 3. ugovora br. 1/97 ugovoreno je da 1. tuženik prenosi svoje pravo suinvestitora na 3. tuženika na način da u ukupnoj investiciji za dovršenje i predaju predmetnih objekata novi omjer glasi: 1. tuženik 11,15% (764,87 m²), 3. tuženik 88,85% (6.096,02 m²). Određeno je i da se iskaz podjele investicije nalazi u prilogu tom ugovoru i čini njegov sastavni dio.

19. Nije sporno da su 1. tuženik, 2. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 od 15. listopada 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje objekata D1 i D2 u bloku 58, a koje preuzima 2. tuženik (čl. 1. tog ugovora).

20. Čl. 3. ugovora br. 2/97 stranke su utvrdile da su 1. tuženik i 3. tuženik dosada financirali izgradnju objekata u bloku 58 na način da je 3. tuženik vlasnik zemljišta i nositelj prava investitora, a 1. tuženik izvođač radova prema ugovoru o građenju od 2. svibnja 1994. i I. aneksu od 22. veljače 1996.

21. Čl. 4. st. 1. ugovora br. 2/97 utvrđeno je da je na temelju ugovora o građenju 1. tuženik stekao pravo ugovaranja određenog broja m² NKP-a, a prikaz ugovorenih prostora temeljem kupoprodajnih ugovora nalazi se u tabeli koja je sastavni dio ugovora. St. 2. tog članka utvrđeno je da radovi prema ugovorima iz čl. 3. ugovora nisu u cijelosti izvedeni te da se ti ugovori stavljaju izvan snage.

22. Čl. 5. ugovora br. 2/97 1. tuženik se obvezao, između ostalog,:

- izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i predložiti im nove ugovore s 2. tuženikom i 3. tuženikom,
- razriješiti sporna potraživanja s dosadašnjim kupcima,

23. Čl. 6. ugovora br. 2/97 2. tuženik se obvezao, između ostalog,

- završiti započetu izgradnju objekta D-1, D-2,
- sklopiti s 3. tuženikom ugovor o građenju, tj. dovršenju predmetnih objekata na način da se plaćanje vrši u m2 prostora kako je iskazano u tabelama,
- sklopiti s kupcima 1. tuženika nove ugovore o dovršenju ugovorenih prostora nakon što oni potpišu raskide ugovora s 1. tuženikom,
- predati u posjed prostore kupcima.

24. Čl. 7. ugovora br. 2/97 3. tuženik se obvezao, između ostalog:

- sklopiti s 2. tuženikom ugovor o građenju, tj. dovršenju predmetnog objekta,
- sklopiti s kupcima 1. tuženika nove ugovore o dovršenju ugovorenih prostora nakon što oni potpišu raskide ugovora s 1. tuženikom,
- izvršiti upis objekta u zemljišne knjige.

25. Čl. 8. ugovora br. 2/97 određeno je da će 3. tuženik nakon izvršenog upisa objekta u zemljišnoj knjizi izdati tabularne isprave kupcima 2. tuženika.

26. Čl. 9. ugovora br. 2/97 utvrđeno je da objekti D-1 i D-2 imaju ukupni BRP 5.314,55 m2, a NKP 4.531,35 m2. 2. tuženik raspolaže s prostorima utvrđenim tabelom pod oznakom A i B, a 3. tuženik raspolaže prostorima utvrđenim tabelom pod oznakom C, D i E. Na temelju te raspodjele novi omjer NKP-a iznosi: 3. tuženik 48,80%, 2. tuženik 51,20%.

27. Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 od 25. studenog 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje Trgovačkog centra iz Bloka 58.

28. I ovim ugovorom ugovorne strane su utvrdile da je između njih bio sklopljen ugovor o građenju od 5. prosinca 1994. (čl. 3. ugovora), da je temeljem ugovora o građenju 1. tuženik stekao pravo ugovaranja određenog broja m2 NKP-a (čl. 4. ugovora).

29. Čl. 7. ugovora br. 3/97 1. tuženik se obvezao, između ostalog:

- izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima ili na drugi način razriješiti sva sporna potraživanja s kupcima, tj. regulirati sva međusobna prava i obveze.

30. Čl. 8. ugovora br. 3/97 3. tuženik se obvezao, između ostalog:

- sklopiti s novim izvođačem ugovor o građenju, tj. dovršenju izgradnje predmetne građevine,
- sklopiti nove ugovore o dovršenju s kupcima koji su raskinuli kupoprodajne ugovore s 1. tuženikom, ili regulirati svoje međusobne odnose na drugi način,
- izvršiti upis objekta u zemljišne knjige.

31. Nije sporno da su nakon sklapanja ugovora br. 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 u Zagrebu 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor o građenju 2. svibnja 1994. kojim se 1. tuženik obvezao izvesti radove izgradnje predmetnog bloka 58 u Zagrebu. Nije sporno da 1. tuženik nije ispunio obveze iz tog ugovora o građenju jer nije u cijelosti izveo radove izgradnje objekta. I tužitelj u podnesku predanom na ročištu od 8. studenog 2007. navodi kako je točno da je došlo do financijskog kraha 1. tuženika zbog čega nije bio u mogućnosti ispuniti svoje ugovorom preuzete obveze.

32. Iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. proizlazi da je 3. tuženik zatražio od 1. tuženika da ga, s obzirom na to da je obustavio izvođenje radova, obavijesti o mogućnosti nastavka izvođenja radova jer će u protivnom raskinuti ugovor i angažirati drugog izvođača radova.

33. Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama toga Zakona.

34. Navedenom odredbom propisane su opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji koje moraju biti ispunjene neovisno o kojoj se vrsti poboynih pravnih radnji radilo, a koje pretpostavke mora dokazati tužitelj. Te pretpostavke su da je otvoren stečajni postupak; da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom pobijanja; da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

35. Stečajni postupak nad 1. tuženikom otvoren je 12. svibnja 1998., ugovor br. 1/97 sklopljen je 15. travnja 1997., a ugovor br. 2/97 sklopljen je 15. listopada 1997., odnosno prije otvaranja stečajnog postupka nad 1. tuženikom pa su prve dvije opće pretpostavke ispunjene.

36. Prema ugovoru br. 12/89 1. tuženik je izvođač radova u izgradnji stambeno poslovnog objekta blok 58 (čl. 3 i 5. ugovora br. 12/89), a 3. tuženik je nositelj investitorskih poslova (čl. 6. ugovora br. 12/89), pri čemu su ugovorne strane II. aneksom tom ugovoru odredile omjer sudjelovanja u financiranju izgradnje objekta od 30% 3. tuženik - 70% 1. tuženik.

37. Dakle, obveza 1. tuženika iz ugovora br. 12/89 je, između ostalog, bila izvesti sve građevinske, obrtničke i instalaterske radove, odnosno u cijelosti izgraditi predmetni objekt blok 58. Nakon tog ugovora 1. tuženik i 3. tuženik su sklopili ugovor o građenju 2. svibnja 1994. predmet kojeg je izgradnja tog objekta. Ako 1. tuženik ne može izvesti sve radove na izgradnji objekta, onda on ne može ispuniti svoju obvezu iz ugovora broj 12/89 i ugovora o građenju jer je njegova obveza izvesti sve radove izgradnje objekta. U takvom slučaju 1. tuženik ne može ostvariti dobit iz ugovora broj 12/89 jer on svoju obvezu izgradnje objekta iz tog ugovora ne može ispuniti pa u takvom slučaju zbog neispunjenja svoje obveze ne bi mogao zahtijevati niti ispunjenje obveze druge ugovorne strane u smislu odredbe čl. 122. st. 1. Zakona o

obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 53/91 – dalje: ZOO), već bi samo mogao zahtijevati naknadu za one radove koje stvarno jest izveo.

38. Kako je već obrazloženo, 3. tuženik je dopisom od 3. ožujka 1997., dakle, prije sklapanja predmetnih ugovora broj 1/97 i 2/97 zatražio od 1. tuženika da ga, s obzirom na to da je obustavio izvođenje radova, obavijesti o mogućnosti nastavka izvođenja radova jer će u protivnom raskinuti ugovor i angažirati drugog izvođača radova.

39. Svjedok Velimir Jakupec, tadašnji zastupnik po zakonu 1. tuženika, iskazao je da je 1. tuženik 1990-1991. godine imao oko 800 do 1000 radnika, da je za vrijeme rata 1. tuženik ostao bez 400 radnika koji su bili mobilizirani i 200 radnika koji su napustili Hrvatsku te im je ostalo jako malo radnika, zbog čega nisu imali dovoljno ljudi da završe projekt. Iskazao je da Radnik d.d. nije mogao dovršiti objekte te je Stambena zadruga Sava dogovorila s Radnik inženjeringom da će oni dovršiti objekte, a iznos troškova koje je Radnik d.d. imao u izgradnji objekta poravnao se s uplatama kupaca Radniku. Iskazao je i da mu je osnovni cilj kod sklapanja ugovora broj 1/97 i 2/97 bio da kupci dobiju stanove koje su platili, da stanovi budu dovršeni.

40. Zastupnica po zakonu 3. tuženika Ana Karlović Sučić iskazala je da Radnik d.d. nije mogao dovršiti radove, te je izveo manje od 50% radova na objektima D1 i D2. Iskazala je i da su sklopili ugovor broj 1/97 i raspisali natječaj za novog izvođača kako bi mogli dovršiti objekt. Iskazala je i da joj je zastupnik Radnik d.d. rekao kako nemaju dovoljno radnika te je 1996. godine Radnik prestao izvoditi radove na objektu te da je iz tih razloga ugovor o građenju s Radnik d.d. suglasno raskinut.

41. Svjedok Tomislav Stančin iskazao je da je on bio šef gradilišta te da je radove dovršio Radnik inženjering jer je Radnik d.d. došao u određene probleme pa je tražen način kako završiti radova da kupci ne budu oštećeni.

42. Prema tome, svjedok Velimir Jakupec i zastupnica po zakonu 3. tuženika suglasno su iskazali da 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte jer nije imao dovoljno radnika te da je zbog toga i došlo do suglasnog raskida ugovora o građenju te da su ugovori broj 1/97 i 2/97 sklopljeni kako bi umjesto 1. tuženika koji nije mogao dovršiti objekte, bio angažiran drugi izvođač koji će ih dovršiti, a da je 1. tuženik zadržao sve uplate kupaca koji su unaprijed platili stanove koje je 1. tuženik prodavao. I svjedok Tomislav Stančin potvrdio je da je radnik d.d. dospio u određene probleme za vrijeme rata u Republici Hrvatskoj te da se tražio način kako da se dovrši objekt da kupci ne bi bili oštećeni.

43. Sud je u ovom dijelu prihvatio iskaze svjedoka Velimira Jakupca i Tomislava Stančina te zastupnice po zakonu tuženika Ane Karlović Sučić jer su međusobno suglasni i uvjerljivi te u skladu i s ispravama u spisu. Iz njihovih iskaza proizlazi da 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte za koje je sklopio ugovor o građenju i ugovor broj 12/89 s 3. tuženikom. Iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. proizlazi da je 3. tuženik zatražio od 1. tuženika da ga, s obzirom na to da je obustavio izvođenje radova, obavijesti o mogućnosti nastavka izvođenja radova jer će u protivnom raskinuti ugovor i angažirati drugog izvođača radova. Ovaj dopis potvrđuje iskaze svjedoka i zastupnice po zakonu 3. tuženika da 1. tuženik nije

mogao dovršiti objekte. I sam tužitelj u podnesku predanom na ročištu od 8. studenog 2007. navodi da je točno kako je došlo do financijskog kraha 1. tuženika i da 1. tuženik nije mogao ispuniti svoje ugovorom preuzete obveze.

44. Prema tome, 1. tuženik nije mogao izvesti radove kojima će dovršiti objekt. S obzirom na to da je ugovorom br. 12/89 određeno da je 1. tuženik izvođač građevinskih, obrtničkih i instalaterskih radova na objektu, to 1. tuženik zbog neispunjenja svoje obveze ne može ostvariti dobit iz tog ugovora, već bi imao pravo samo na naknadu za one radove koje stvarno jest izveo. Nadalje, iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. vidljivo je da u situaciji da nisu sklopljeni ugovori broj 1/97 i 2/97 kojim su ugovorene strane uredile svoje odnose u pogledu dovršetka objekta, došlo bi do jednostranog raskida ugovora jer 1. tuženik nije u mogućnosti ispuniti svoje ugovorne obveze izgradnje objekta.

45. Stranke su ugovorom br. 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 i ugovorom br. 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 uredile svoje međusobne odnose nakon što je 1. tuženik prestao izvoditi radove na objektu i nakon što radove dalje više nije niti bio u mogućnosti izvoditi. Pri tome ugovor br. 2/97 predstavlja sporazumni raskid ugovora o građenju i to u odredbi čl. 4. st. 2. ugovora br. 2/97 kojom je utvrđeno da 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta i da se ugovori iz čl. 3. ugovora br. 2/97 stavljaju izvan snage.

46. Slijedom svega navedenog, 1. tuženik ne bi ostvario dobit iz ugovora br. 12/89 u slučaju da nisu sklopljeni ugovori br. 1/97 i 2/97, kako to pogrešno smatra tužitelj, jer 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta, niti ju je mogao ispuniti. Činjenica što je ugovor o građenju sporazumno raskinut na temelju ugovora br. 2/97 ne predstavlja oštećenje vjerovnika jer su bile ispunjene pretpostavke i za jednostrani raskid te je iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. vidljivo da bi i došlo do jednostranog raskida u slučaju da stranke nisu uredile svoje odnose ovim ugovorima. U slučaju da stranke nisu sklopile ugovor br. 1/97 kojim je promijenjen omjer sudjelovanja u investiciji na način da je taj omjer 1. tuženik 11,15% (764,87 m²), a 3. tuženik 88,85% (6.096,02 m²), odnosno ugovor br. 2/97 kojim 1. tuženik više ne sudjeluje u investiciji, tada bi 3. tuženik mogao jednostavno jednostranom izjavom raskinuti ugovor sukladno odredbi čl. 127. ZOO-a.

47. Dakle, pogrešno tužitelj smatra da bi 1. tuženik ostvario dobit iz ugovora br. 12/89 i da tu dobit nije ostvario zbog sklapanja ugovora br. 1/97 i 2/97. 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte što znači da objektivno nije mogao ispuniti svoju obvezu iz ugovora o građenju i ugovora broj 12/89 pa ga sklapanje ugovora broj 1/97 i 2/97 nije spriječilo u ostvarivanju dobiti iz predmetnog projekta, već dobit nije mogao ostvariti zato što nije mogao dovršiti objekte, tj. ispuniti svoju ugovornu obvezu. Dakle, da na temelju ugovora broj 1/97 i 2/97 nije angažiran drugi izvođač koji je dovršio objekte, već da je 1. tuženik ostao u projektu kao izvođač radova, tada bi objekti ostali nedovršeni jer ih 1. tuženik nije mogao dovršiti. To onda znači da u takvom slučaju 1. tuženik ne bi mogao zadržati čak niti uplaćene predujmove koje su mu kupci platili unaprijed jer ne bi dovršio objekte, dakle, objekti ne bi mogli biti predani kupcima koji su ih unaprijed platili. Na temelju ugovora broj 1/97 i 2/97 1. tuženik je istupio iz predmetnog projekta, ali omogućeno mu je da zadrži sve

uplaćene predujmove koje su mu kupci platili unaprijed. Stoga, sklapanjem ugovora br. 1/97 i 2/97 nije došlo do oštećenja stečajnih vjerovnika jer 1. tuženik zbog nemogućnosti ispunjenja svoje obveze iz ugovora o građenju i ugovora broj 12/89 ne bi mogao ostvariti dobit iz tih ugovora. 1. tuženik bi od druge ugovorne strane imao pravo samo na naknadu za one radove koje stvarno jest izveo, a ugovori broj 1/97 i 2/97 ga u tome ni na koji način ne sprječavaju.

48. Nije sporno da je za vrijeme trajanja ugovora br. 12/89 i ugovora o građenju 1. tuženik sklapao ugovore o kupoprodaji s kupcima stanova i poslovnih prostora u objektu blok 58 i na temelju tih ugovora naplaćivao kupoprodajnu cijenu, kao i predujmove od kupaca. 3. tuženik je kao nositelj investitorskih poslova i vlasnik zemljišta bio vlasnik stanova i poslovnih prostora, dok je 1. tuženik bio izvođač radova pa je očito da su stranke dogovorile kako će 1. tuženik prodavati određeni dio poslovnih prostora i stanova i naplaćivati cijenu od kupaca te na taj način namirivati svoju tražbinu za radove koje je izveo.

49. Ugovorom br. 1/97 stranke su ugovorile, između ostalog, da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s dosadašnjim kupcima te platiti preostali dio KIP-a i KZP-a Gradu Zagrebu, a 3. tuženik će sklopiti s kupcima nove ugovore o dovršenju izgradnje predmetnih prostora. Također, i ugovorom br. 2/97 ugovoreno je da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s njima, a 3. tuženik će sklopiti nove ugovore s kupcima o dovršenju ugovorenih prostora. Tim ugovorima je također određeno da će 3. tuženik izdati tabularne isprave kupcima. Ovim ugovornim odredbama, a niti ostalim odredbama ugovora br. 1/97 i 2/97 nije isključeno pravo 1. tuženika tražiti naknadu za radove koje je stvarno izveo. Ove ugovorne odredbe reguliraju sklapanje ugovora s kupcima radi dovršenja objekta i izdavanja tabularnih isprava kupcima s obzirom na to da je 3. tuženik vlasnik nekretnine pa samo on može dati izjavu podobnu za upis u zemljišnu knjigu. Također, iz ugovora br. 1/97 i 2/97 ne proizlazi da će 1. tuženik nakon raskida ugovora s kupcima vraćati primljene predujmove kupcima jer 3. tuženik sklapa s kupcima nove ugovore o dovršenju objekta iz čega proizlazi da će kupci 3. tuženiku platiti preostali iznos cijene koji nisu platili 1. tuženiku. To je također potvrđeno i nalazom i mišljenjem vještaka iz kojeg proizlazi da 1. tuženik naplaćene predujmove nije vratio kupcima.

50. U parnici za pobijanje pravne radnje nije niti odlučno je li 1. tuženik stvarno i ostvario svoju tražbinu na povrat ulaganja iz ugovora br. 12/89, već je odlučno je li sklapanjem ugovora br. 1/97 i 2/97 1. tuženik izgubio tu tražbinu (ali ne tražbinu po osnovi dobiti koju bi ostvario na temelju ugovora br. 12/89 jer tu dobit nije mogao ostvariti budući da nije mogao ispuniti svoju ugovornu obvezu izgradnje objekta, neovisno o ugovorima broj 1/97 i 2/97). Kako je gore obrazloženo, ugovorima br. 1/97 i 2/97 stranke nisu uredile svoje odnose na način da 1. tuženik ne bi mogao tražiti naknadu za one radove koje stvarno jest izveo pa u slučaju da naknadu za izvedene radove i izvršena ulaganja nije već u cijelosti naplatio prodajom poslovnih prostora i stanova kupcima za vrijeme važenja predmetnih ugovora, tada bi tu tražbinu mogao naplatiti od 3. tuženika. Dakle, i u slučaju da 1. tuženik tu tražbinu nije ostvario to ne bi dovodilo do poboynosti ugovora br. 1/97 i 2/97 jer bi 1. tuženik imao pravo ostvariti tu tražbinu neovisno o sklapanju tih ugovora. Prema tome, tužbeni zahtjev za pobijanje pravne radnje – ugovora br. 1/97 i 2/97 je neosnovan

čak i bez obzira na to je li 1. tuženik prodajom poslovnih prostora i stanova kupcima ostvario prihod veći od iznosa njegovog ulaganja, dakle, bez obzira na izvedeno financijsko vještačenje. Ponovno se ističe da 1. tuženik ne bi mogao ostvariti nikakvu dobit iz ugovora broj 12/89 neovisno o sklapanju ugovora broj 1/97 i 2/97 jer nije mogao ispuniti svoju obvezu, tj. nije mogao izvesti sve radove i dovršiti objekte. Stranka koja ne ispuni svoju obvezu ne može zahtijevati ispunjenje obveze od druge strane, dakle, 1. tuženiku ne bi pripala nikakva dobit da nisu sklopljeni ugovori 1/97 i 2/97, već bi u tom slučaju objekti ostali nedovršeni jer ih 1. tuženik nije mogao dovršiti.

51. Sud je sukladno uputi Visokog trgovačkog suda izveo financijsko i dopunsko financijsko vještačenje. Iz nalaza i mišljenja i dopunskog nalaza i mišljenja vještaka Zdravka Brestovca proizlazi kako je 1. tuženik za vrijeme važenja ugovora br. 12/89 i ugovora o građenju naplatio predujmove od kupaca poslovnih prostora i stanova u iznosu od 38.879.183,64 kn, dok su njegova ukupna ulaganja, uključujući i naknadu za izvedene radove u izgradnji objekta blok 58 iznosila 24.448.625,62 kn, dakle, već u trenutku sklapanja ugovora br. 1/97 i 2/97 1. tuženik je ostvario prihod veći od njegove činidbe u vidu ulaganja i izvođenja radova. Točni su tužiteljevi navodi kako u spisu ne postoje uplatnice, odnosno nalozi za uplatu kupoprodajne cijene ili predujmova od strane kupaca 1. tuženiku, ali s obzirom na protek vremena od 20 godina do dana izrade nalaza i mišljenja vještaka Zdravka Brestovca, to ne znači da cijena i predujmovi nisu plaćeni.

52. Na tužitelju je teret dokazivanja činjenice koliko su iznosila ulaganja 1. tuženika, a tužitelj nije dokazao da bi ta ulaganja bila viša od iznosa od 24.448.625,62 kn, koliko navodi vještak u nalazu i mišljenju. Tužitelj je sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a dužan dokazati sve činjenice iz kojih bi proizlazilo oštećenje vjerovnika pobijanom pravnom radnjom. Vještak je analizirao cjelokupnu dostupnu dokumentaciju te iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako iz dostupne dokumentacije ne proizlazi da bi ta ulaganja bila veća. Vještak je naveo kako bi za utvrđenje jesu li ulaganja bila veća od navedenog iznosa bila potrebna barem bruto bilanca i analitička kartica konta u tijeku, međutim, ta dokumentacija nije dostupna. Vještak je prilikom izrade dopunskog nalaza i mišljenja pregledao i cijeli spis ovog suda St-43/98 koji se odnosi na stečajni postupak koji se vodi nad 1. tuženikom. Vještak je u dopunskom nalazu i mišljenju naveo kako se niti u tom stečajnom spisu ne nalazi bruto bilanca društva za 1998., 1997. i 1996. godinu, niti analitičke kartice. Vještak je naveo kako se u stečajnom spisu nalazi izvješće stečajnog upravitelja – rekapitulacija dugovanja i potraživanja te specifikacija obveza po kreditima i računovodstveni izlisti osnovnih sredstava, u kojima nema stavke investicije u tijeku ili stavke nedovršene proizvodnje, što znači da prilikom otvaranja stečajnog postupka nad 1. tuženikom u njegovim poslovnim knjigama više nema imovine investicije u tijeku ili nedovršene proizvodnje, a na kojim kontima su se trebala voditi ulaganja u gradnju bloka 58. Iz dopunskog nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako u stečajnom spisu St-43/98 ne postoji nikakva daljnja dokumentacija iz koje bi proizlazilo da su ulaganja 1. tuženika bila viša od 24.448.625,62 kn.

53. Sud je zatražio dostavu knjigovodstvene dokumentacije za 1. tuženika od Grada Kutine, međutim, Grad Kutina je dopisom od 13. srpnja 2022. (list 1363 spisa), obavijestio sud kako on ne posjeduje nikakvu knjigovodstvenu dokumentaciju

1. tuženika. Stoga, daljnja knjigovodstvena dokumentacija, izvan one koju je vještak analizirao, nije se mogla pribaviti niti od Grada Kutine.

54. Vještak je analizirao i dokumentaciju Državnog ureda za reviziju, i to izvješće o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije 1. tuženika te svu dokumentaciju na temelju koje je to izvješće sastavljeno te je naveo kako se u toj dokumentaciji ne nalazi računovodstvena dokumentacija te da navedeno izvješće i dokumentacija koja se u njemu nalazi nisu relevantni za utvrđivanje visine uložених sredstava 1. tuženika i visine primljenih predujmova. Vještak je naveo kako iz izvješća o obavljenoj reviziji pretvorbe i privatizacije proizlazi da je stavka kratkotrajne imovine kod 1. tuženika na dan 31. prosinca 1996. iznosila 128.738.820,00 kn, a na dan 31. prosinca 1997. iznosila je 10.867.529,00 kn. To znači da je tijekom 1997. godine došlo do ovog smanjenja, a u nalazu revizije se navodi da se kratkotrajna imovina najvećim dijelom u iznosu od 100.419.369,00 kn odnosi na proizvodnju u tijeku (stambeno poslovni prostori u izgradnji), te da društvo nije sastavilo bilješke uz financijske izvještaje i da je knjigovodstvena dokumentacija za 1996. i 1997. godinu uništena te nema podataka o razlozima smanjenja imovine. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi kako se iz nalaza revizije ne vidi analitika, tj. koji iznos se odnosio na pojedino gradilište. Vještak navodi da bi iznos koji je knjižen na projekt koji je predmet ovog spora mogao utvrditi tek iz bruto bilanci za 1996. i 1997. godinu te iz analitičke kartice konta, a s obzirom na to da revizori u izvješću navode koju je dokumentaciju društvo uništilo, proizlazi da je ta knjigovodstvena dokumentacija uništena. Vještak je obrazložio kako iz izvješća o reviziji proizlazi da je 1. tuženik evidentirao u imovini vrijednost stanova u izgradnji, tj. iznos ulaganja, ali su podaci u izvješću općeniti i ne može se utvrditi koji iznos se odnosi na objekt koji je predmet ovog spora, a koji na druga gradilišta.

55. Sud je na prijedlog tužitelja pozvao 2. tuženika dostaviti knjigovodstvenu dokumentaciju 1. tuženika, a 2. tuženik je naveo kako nema u posjedu nikakvu dokumentaciju 1. tuženika. Iz spisa ne proizlaze nikakve okolnosti koje ukazuju da 2. tuženik neistinito poriče da se isprava kod njega nalazi. Vještak je u nalazu i mišljenju i dopunskom nalazu i mišljenju naveo kako je potrebna dokumentacija bruto bilanca 1. tuženika za 1996. i 1997. godinu te analitička kartica, a iz spisa ne proizlazi da bi se te isprave nalazile kod 2. tuženika, tim više što je vještak u dopunskom očitovanju naveo kako iz izvješća o reviziji pretvorbe i privatizacije 1. tuženika proizlazi da je ta knjigovodstvena dokumentacija 1. tuženika uništena.

56. U odnosu na primljene uplate predujmova, vještak navodi da se te uplate knjigovodstveno trebaju evidentirati kao obveze za primljene predujmove, a ne kao prihod. Međutim, činjenica kako se te uplate knjigovodstveno evidentiraju nije odlučna, već je odlučno samo to je li 1. tuženik stvarno primio te uplate. Vještak je naveo kako se u izvješću stečajnog upravitelja – rekapitulaciji dugovanja i potraživanja u spisu St-43/98, a niti drugoj dokumentaciji u stečajnom spisu ne nalazi ukupni iznos predujmova koje je 1. tuženik primio od kupaca stanova i poslovnih prostora u tijeku gradnje. Vještak je naveo kako je iz nalaza i mišljenja Mirjane Delač preuzeo da su kupci platili predujmove 1. tuženiku u iznosu od 38.879.183,64 kuna, a da u prilogu tog nalaza nema pojedinačnih uplata. Naveo je i da iz spisa ne proizlazi da je 1. tuženik te predujmove vratio kupcima, već mu je račun blokiran iz čega zaključuje da je primljene iznose potrošio. Naveo je i da su uz ugovore broj 2/97 i 3/97 priložene tablice u kojima su navedeni iznosi uplate kupaca pa i te tablice mogu biti osnova za utvrđenje koje iznose su kupci platili 1. tuženiku. Iz tih tablica proizlazi

da ih je potpisao i 1. tuženik te su u njima navedeni svi uplaćeni iznosi. U tablici B koja je sastavni dio ugovora broj 2/97, sukladno čl. 4. st. 1. tog ugovora, je navedeno da su ukupno plaćeni iznosi za stanove i poslovne prostore od 1.228.673,00 DEM, u tablici C, koja je također sastavni dio ugovora broj 2/97 je navedeno da su plaćeni iznosi za stanove i poslovne prostore od ukupno 4.806.307,00 DEM, u tablici D je navedeno da su plaćeni iznosi za parkirana mjesta u D1 – 16.830,00 DEM, za parkirna mjesta u D2 – 54.792,00 DEM, za lokale u D2 – 44.620,00 DEM, za stanove u D2 – 174.348,00 DEM, za parkirna mjesta u D2 – 47.354,00 DEM i za lokale u D2 – 628.321,00 DEM. Iz tablice koja je sastavni dio ugovora broj 3/97, koju je također potpisao i 1. tuženik, proizlazi da su plaćeni iznosi za stanove i poslovne prostor od ukupno 3.919.874,00 DEM, a što sveukupno iznosi upravo 10.921.119,00 DEM, odnosno 38.879.183,64 kn. U spisu se nalaze i potvrde Radnik d.d. o tome da su pojedini kupci platili cijene po predugovorima pa je očito da su kupci upravo 1. tuženiku plaćali predujmove za stanove i poslovne prostore prema sklopljenim predugovorima. Navedene potvrde ne odnose se na sve kupce, već se radi samo o pojedinim uplatama, ali i iz njih je vidljivo da su kupci predujmove plaćali 1. tuženiku. I svjedok Velimir Jakupec iskazao je da su se 1. tuženikovi troškovi izgradnje objekata poravnali s uplatama kupaca, da je 1. tuženik prodavao prostore unaprijed, a kupci su uplaćivali novac 1. tuženiku, koje uplate su ostale 1. tuženiku. Iskazao je i da su tablice u prilogima ugovora 1/97 i 2/97 napravljene prema knjigovodstvenim podacima. Uzimajući u obzir da su sve tablice u kojima su navedene uplate kupaca potpisali i 1. tuženik, te 2. tuženik i 3. tuženik, da je iz potvrda koje je izdao 1. tuženik nedvojbeno da su kupci 1. tuženiku plaćali predujmove te da je svjedok Velimir Jakupec potvrdio da su kupci 1. tuženiku plaćali predujmove i da su tablice napravljene na temelju knjigovodstvene dokumentaciju, sud je prihvatio navedene tablice kao vjerodostojne. Činjenica što ne postoje potvrde o plaćanju za sve kupce u cjelokupnom iznosu od 38.879.183,64 kn ne znači da uplate nisu izvršene uzimajući u obzir da se radi o razdoblju od prije 25 i više godina pa nije niti logično da sve uplatnice i dalje postoje. Stoga, sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Zdravka Brestovca i u dijelu koji se odnosi na utvrđenje da je 1. tuženik naplatio predujmove od kupaca poslovnih prostora i stanova u iznosu od 38.879.183,64 kn. Tužitelj niti ne tvrdi da bi te predujmove 1. tuženik vratio kupcima, a niti iz jednog dokaza u spisu također ne proizlazi da je uplaćene iznose 1. tuženik vratio kupcima ili uplatio drugim osobama.

57. Na temelju nalaza i mišljenja vještaka ne može se utvrditi iznos ulaganja 2. tuženika i 3. tuženika i prihode 2. tuženika i 3. tuženika koji su ostvareni po sklapanju predmetnih ugovora 12/89, 1/97, 2/97 i 3/97 jer je vještak naveo kako ne postoji nikakva dokumentacija u spisu na temelju koje bi se to moglo utvrditi. Teret dokazivanja te činjenice je na tužitelju, a na temelju svih izvedenih dokaza tužitelj tu činjenicu nije dokazao. Vještak je naveo da bi se prihodi od prodaje mogli utvrditi na temelju ugovora o kupoprodaji nekretnina i ispostavljenih računa, koje dokumentacije nema u spisu. Pored navedenog, po ocjeni ovog suda iznos dobiti koju su 2. tuženik i 3. tuženik ostvarili u projektu izgradnje bloka 58 nije odlučna činjenica u ovom postupku. Nakon što je raskinut ugovor o građenju između 1. tuženika i 3. tuženika, 3. tuženik je sklopio ugovor o građenju s 2. tuženikom radi dovršenja predmetnog objekta te dobit koju su 2. tuženik i 3. tuženik ostvarili u tom poslovnom odnosu nije odlučna činjenica u postupku pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika, tj. 1. tuženika. Iz okolnosti što 2. i 3. tuženik nisu dostavili isprave koje su vještaku bile potrebne ne može se zaključiti da postoje činjenice iz kojih bi bio osnovan tužbeni

zahtjev jer je s obzirom na protek vremena od 25 godina od izgradnje objekta logično je da ne posjeduju tu dokumentaciju. Nadalje, kako je već obrazloženo, iznos dobiti koju su 2. tuženik i 3. tuženik ostvarili, te jesu li uopće ostvarili dobit, nije odlučna s obzirom na to da tužitelj nije mogao te radove izvesti, dakle, nije mogao ispuniti svoju obvezu, zbog čega tužitelj ne bi mogao ostvariti nikakvu dobit niti u slučaju da nisu sklopljeni ugovori 1/97 i 2/97.

58. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka jer se temelji na cjelokupnoj dokumentaciji koja je bila dostupna. Vještačenje se ne može provesti na temelju dokumentacije koja više ne postoji, odnosno ne može se pribaviti. Na temelju nalaza i mišljenja vještaka i postojeće dokumentacije se ne može utvrditi da bi ulaganja 1. tuženika bila veća od 24.448.625,62 kn, a teret dokazivanja te činjenice je na tužitelju, pa je sud zaključio kako su 1. tuženikova ulaganja iznosila 24.448.625,62 kn. Kako je 1. tuženik naplatio predujmove za prodane prostore u iznosu od 38.879.183,64 kn, to je 1. tuženik stekao imovinu u vidu plaćenih predujmova za prodane prostore u iznosu koji znatno nadmašuje njegove troškove ulaganja u izgradnju objekata.

59. Iz izvotka iz sudskog registra za 2. tuženika proizlazi da je to društvo upisano u sudski registar 3. studenog 1995. Direktor društva od osnivanja je bio Ivan Vidaković. Iz društvenog ugovora o osnivanju društva s ograničenom odgovornošću proizlazi da su 2. tuženika osnovali 1. tuženik, Ivan Vidaković, Velimir Jakupec, Zoran Vujadinović, Tomislav Stančin i Zlatko Jurković. Iz odluke o istupu iz Radnik inženjering d.o.o. od 30. travnja 1997. proizlazi da je tom odlukom nadzorni odbor 1. tuženika prihvatio prijedlog 2. tuženika da 1. tuženik istupi iz društva 2. tuženika i povuče svoj temeljni ulog. Iz ugovora o istupu Radnik d.d. i povlačenju temeljnog uloga proizlazi da su taj ugovor sklopili 1. tuženik i 2. tuženik 5. svibnja 1997. Iz ugovora o istupu osnivača proizlazi da su stranke tog ugovora Ivan Vidaković, Velimir Jakupec, Zoran Vujadinović, Tomislav Stančin i Zlatko Jurković, kao članovi društva 2. tuženika. Ovaj ugovor sklopljen je 6. listopada 1997. Čl. 1. st. 2. tog ugovora određeno je da je Velimir Jakupec prenio svoj poslovni udio Ivanu Vidakoviću 6. listopada 1997. Prema tome, 1. tuženik je bio član 2. tuženika do 5. svibnja 1997., a Velimir Jakupec, koji je bio zastupnik po zakonu 1. tuženika sve do otvaranja stečajnog postupka, je bio član 2. tuženika sve do 6. listopada 1997. Kako su u trenutku sklapanja ugovora broj 1/97 15. travnja 1997. 1. tuženik i njegov zastupnik po zakonu ujedno bili članovi 2. tuženika, to se radi o bliskim osobama u smislu odredbe čl. 136. st. 2. t. 2. SZ-a. U trenutku sklapanja ugovora broj 2/97 15. listopada 1997. 1. tuženik i Velimir Jakupec više nisu bili članovi 2. tuženika. Međutim, uzimajući u obzir da je 1. tuženik bio osnivač i član 2. tuženika do 5. svibnja 1997., a da je zastupnik po zakonu 1. tuženika bio član 2. tuženika do 6. listopada 1997., kada je svoj poslovni udio prenio zastupniku po zakonu 2. tuženika, to je 2. tuženik i u vrijeme sklapanja ugovora broj 2/97 morao znati da je 1. tuženik nesposoban za plaćanje.

60. Zastupnica po zakonu 3. tuženika Ana Karlović Sučić iskazala je da je znala kako je 1. tuženik bio u blokadi, a da je to znala od kraja 1996. godine ili početka 1997. godine kada joj je to rekao tadašnji zastupnik po zakonu 1. tuženika Velimir Jakupec. Iskazala je i da je u vrijeme sklapanja ugovora broj 2/97 već bilo jasno da će 1. tuženik ići u stečaj. Prema tome, iz iskaza zastupnice po zakonu 3. tuženika proizlazi da je i u vrijeme sklapanja ugovora broj 1/97 i u vrijeme sklapanja

ugovora broj 2/97 ona znala da je 1. tuženik u blokadi, što znači da je 3. tuženik znao da je 1. tuženik nesposoban za plaćanje.

61. Stečajni postupak nad 1. tuženikom otvoren je rješenjem ovog suda St-43/98 od 12. svibnja 1998. Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen je 5. ožujka 1998. U odnosu na posebne pretpostavke pobijanja propisane odredbama SZ-a, nisu ispunjene pretpostavke za izravno oštećenje iz čl. 130. SZ-a jer se te radnje mogu pobijati samo ako su poduzete tijekom posljednja tri mjeseca prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, ili nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, što ovdje nije slučaj. Od posebnih pretpostavki pobijanja dolazi u obzir namjerno oštećenje iz čl. 131. SZ-a. Prema odredbi čl. 131. st. 1. SZ-a pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih pet godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. 2. tuženik i 3. tuženik su znali da je 1. tuženik nesposoban za plaćanje. Da bi postojala presumpcija iz čl. 131. st. 1. SZ-a oni bi također moralo znati da se radnjom oštećuju vjerovnici. Također, da bi bile ispunjene posebne pretpostavke pobijanja u smislu odredbe čl. 131. st. 1. SZ-a mora postojati namjera 1. tuženika da ošteti svoje vjerovnike.

62. Kako je već obrazloženo, svjedok Velimir Jakupec i zastupnica po zakonu 3. tuženika suglasno su iskazali da 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte jer nije imao dovoljno radnika te da je zbog toga i došlo do suglasnog raskida ugovora o građenju te da su ugovori broj 1/97 i 2/97 sklopljeni kako bi umjesto 1. tuženika koji nije mogao dovršiti objekte, bio angažiran drugi izvođač koji će ih dovršiti, a da je 1. tuženik zadržao sve uplate kupaca koji su unaprijed platili stanove koje je 1. tuženik prodavao. I svjedok Tomislav Stančin potvrdio je da je radnik d.d. dospio u određene probleme za vrijeme rata u Republici Hrvatskoj te da se tražio način kako da se dovrši objekt da kupci ne bi bili oštećeni. Sud je u ovom dijelu prihvatio iskaze svjedoka Velimira Jakupca i Tomislava Stančina te zastupnice po zakonu tuženika Ane Karlović Sučić jer su međusobno suglasni i uvjerljivi te u skladu i s ispravama u spisu. Iz njihovih iskaza proizlazi da 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte za koje je sklopio ugovor o građenju s 3. tuženikom. Iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. proizlazi da je 3. tuženik zatražio od 1. tuženika da ga, s obzirom na to da je obustavio izvođenje radova, obavijesti o mogućnosti nastavka izvođenja radova jer će u protivnom raskinuti ugovor i angažirati drugog izvođača radova. Ovaj dopis potvrđuje iskaze svjedoka i zastupnice po zakonu 3. tuženika da 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte.

63. 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte za koje je sklopio ugovor o građenju s 3. tuženikom, a stanove i poslovne prostore je prodavao kupcima unaprijed te je zadržao sve uplate kupaca. Stranke ugovorima 1/97 i 2/97 nisu ugovorile da bi 1. tuženik te uplate morao bilo kome vratiti ili isplatiti. I da nisu sklopljeni ugovori 1/97 i 2/97 1. tuženik ne bi mogao ostvariti nikakvu dobit jer objekte nije mogao dovršiti, odnosno nije mogao ispuniti svoju obvezu izvođenja radova iz ugovora o građenju. I odredbom čl. 3. i čl. 5. ugovora broj 12/89 određeno je da će 1. tuženik biti izvođač radova. Prema tome, 1. tuženik nije mogao ispuniti svoju obvezu iz ugovora broj 12/89. Da nije došlo do angažiranja drugog izvođača (Radnik inženjeringa d.d.), onda

objekti uopće ne bi mogli biti dovršeni jer 1. tuženik zbog manjka radnika i problema u kojima se našao nije mogao dovršiti objekte. U slučaju nedovršenja objekta, postojala bi obveza 1. tuženika vratiti naplaćene predujmove za stanove koje je unaprijed prodavao jer objekti ne bi bili dovršeni i predani kupcima. To onda znači da situacija 1. tuženika u pogledu stjecanja dobiti iz predmetnog projekta ne bi mogla biti bolja u slučaju da nisu sklopljeni ugovori broj 1/97 i 2/97. 1. tuženiku je omogućeno da zadrži sve uplate predujmova kupaca, a objekt nije mogao dovršiti, već je radove dovršio drugi izvođač Radnik inženjering d.d., te je iznos tih uplata bio i viši od troškova koje je 1. tuženik imao prilikom izvođenja radova. Neovisno o navedenom, ponovno se ističe kako 1. tuženik nije mogao dovršiti objekte što znači da objektivno nije mogao ispuniti svoju obvezu iz ugovora o građenju i ugovora broj 12/89 pa ga sklapanje ugovora broj 1/97 i 2/97 nije spriječilo u ostvarivanju dobiti iz predmetnog projekta, već dobit nije mogao ostvariti zato što nije mogao dovršiti objekte, tj. ispuniti svoju ugovornu obvezu. Dakle, da na temelju ugovora broj 1/97 i 2/97 nije angažiran drugi izvođač koji je dovršio objekte, već da je 1. tuženik ostao u projektu kao izvođač radova, tada bi objekti ostali nedovršeni jer ih 1. tuženik nije mogao dovršiti. To onda znači da u takvom slučaju 1. tuženik ne bi mogao zadržati čak niti uplaćene predujmove jer ne bi dovršio objekte, dakle, objekti ne bi mogli biti predani kupcima koji su ih unaprijed platili. Na temelju ugovora broj 1/97 i 2/97 1. tuženik je istupio iz predmetnog projekta, ali omogućeno mu je da zadrži sve uplaćene predujmove koje su mu kupci platili unaprijed i tim uplatama pokrio je sve troškove koje je imao prilikom izgradnje objekata u ovom projektu.

64. Uzimajući navedeno u obzir, logičan i uvjerljiv je iskaz svjedoka tadašnjeg zastupnika po zakonu 1. tuženika Velimira Jakupca i zastupnice po zakonu 3. tuženika Ane Karlović Sučić kako je namjera prilikom sklapanja ugovora broj 1/97 i 2/97 bila da se objekti dovrše, tj. da umjesto 1. tuženika koji objekte ne može dovršiti u projekt stupi drugi izvođač koji ih može dovršiti pa da se dovršeni objekti mogu predati kupcima. Pri tome, 1. tuženik je zadržao sve uplaćene predujmove, unatoč tome što objekte nije mogao dovršiti, koji iznos je viši od njegovih troškova prilikom izvođenja radova. Iz toga ne proizlazi da je namjera 1. tuženika prilikom sklapanja ugovora broj 1/97 i 2/97 bila oštetiti svoje vjerovnike, već je namjera bila omogućiti dovršetak objekta, koje radove 1. tuženik više nije bio u mogućnosti izvoditi zbog problema u kojima se našlo njegovo poslovanje, prvenstveno zbog problema s velikim manjom radnika.

65. Stoga, nisu ispunjene niti posebne pretpostavke pobijanja iz čl. 131. SZ-a jer nije postojala namjera 1. tuženika oštetiti svoje vjerovnike, a niti je tim radnjama došlo do oštećenja vjerovnika. Nisu ispunjene niti opće, niti posebne pretpostavke pobijanja. Sukladno svemu navedenom, da nisu sklopljeni ugovori br. 1/97 i 2/97 stečajni vjerovnici se ne bi mogli bolje namiriti u stečajnom postupku nad 1. tuženikom te nije došlo do njihovog oštećenja jer 1. tuženik zbog nemogućnosti dovršenja objekata, tj. nemogućnosti ispunjenja svoje obveze ne bi ostvario nikakvu dobit iz ugovora br. 12/89 i u slučaju da nisu sklopljeni ugovori broj 1/97 i 2/97. Zbog toga je tužbeni zahtjev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i za povrat stečenih koristi neosnovan.

66. Sud nije izveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Vidakovića jer je prema navodima 1. tuženika svjedok preminuo. Sud je izvršio provjeru u JRO sustavu u e-spisu te iz podataka JRO-a proizlazi da je Ivan Vidaković preminuo 2. travnja 2014.

Sud nije izveo dokaz saslušanjem svjedoka Zorana Vujadinovića jer nije bio potreban za odluku s obzirom na to da je na iste okolnosti saslušano četvero svjedoka, dok Zoran Vujadinović nije sudjelovao u sklapanju niti jednog od pobijanih ugovora, a niti ugovora 12/89 i 3/97., a niti je ikada bio član uprave 1. tuženika ili imao drugu funkciju u 1. tuženiku, čije pravne radnje se pobijaju. Sud je odbio tužiteljev prijedlog za izvođenjem građevinsko-financijskog vještačenja na okolnost tržišne vrijednosti nekretnine označene kao stambeno-poslovni objekt Blok 58 u Zagrebu, Vlačka 79, katastarske i zemljišnoknjižne oznake kat. čest 5727/6, oznake zemljišta: „Dvorište, Put, Stambeno poslovan zgrada Vlačka ulica 79, Zagreb i zgrada“ površine 3386 m², „dvorište“ površine 621 m², „put“ površine 74 m², „stambeno poslovna zgrada, Vlačka ulica 79, Zagreb“ površina 1042 m², „zgrada“ površina 1649 m², sve upisane etaže od 1 do 137, a sve upisano u zk.ul. 6496 k.o. Centar, u zemljišnim knjigama Općinskog građanskog suda u Zagrebu. Ovaj prijedlog tužitelj je po prvi puta iznio u podnesku od 27. veljače 2024., dakle, tek 25 godina nakon što je podnio tužbu u ovom predmetu. Osim toga, ovaj dokazni prijedlog nije bio potreban jer se njime ne bi utvrdile odlučne činjenice s obzirom na razloge iz kojih je tužbeni zahtjev neosnovan, odnosno utvrđenjem tržišne vrijednosti cijele nekretnine ne bi se mogla donijeti drugačija odluka u pogledu osnovanosti tužbenog zahtjeva.

67. Sud je odbio prijedlog 1. tuženika za odgodu ročišta od 4. travnja 2024. jer nisu postajali opravdani razlozi za odgodu ročišta. Okolnost što je 1. tuženik 6. ožujka 2024. otkazao punomoć svom odvjetniku, mjesec dana prije održavanja posljednjeg ročišta, nakon što mu je 2018. dao punomoć, nije opravdani razlog za odgodu ročišta. 1. tuženik može otkazati punomoć svom odvjetniku u bilo kojem trenutku, ali otkazivanje punomoći neposredno prije posljednjeg ročišta, nakon što su izvedeni svi potrebni dokazi u ovom postupku, ne predstavlja opravdani razlog za odgodu ročišta, već bi to bilo neosnovano odugovlačenje postupka, tim više što je nesporno kako je odluku o otkazu punomoći donio sam tužitelj na skupštini vjerovnika 1. tuženika na kojoj je samo tužitelj bio prisutan, što i sama stečajna upraviteljica 1. tuženika navodi. Dakle, opoziv punomoći punomoćniku 1. tuženika temelji se na odluci tužitelja kao jedinog vjerovnika 1. tuženika, te takav opoziv punomoći neposredno prije posljednjeg ročišta, nakon što se postupak vodi 25 godina, nije opravdani razlog za odgodu ročišta. S obzirom na trajanje postupka i dan izdavanja punomoći, skupština vjerovnika 1. tuženika mogla je davno prije donijeti odluku o opozivu punomoći odvjetniku, a ne to učiniti neposredno prije posljednjeg ročišta, i onda zbog toga tražiti odgodu ročišta. Također, 1. tuženik se mogao odmah na ročištu očitovati o podnescima tužitelja od 22. ožujka 2024. i 2. tuženika od 25. ožujka 2024., dok je 3. tuženik povukao podnesak od 26. ožujka 2024. pa to nije mogao biti razlog za odgodu ročišta. U podnesku od 22. ožujka 2024. tužitelj ne iznosi nikakve odlučne činjenice, dok je tužbeni zahtjev kojeg je naznačio u tom postupku identičan tužbenom zahtjevu kojeg je već ranije postavio, pa u tom podnesku ne postoje nikakve odlučne okolnosti o kojima se 1. tuženik ne bi mogao odmah očitovati. U podnesku od 25. ožujka 2024. 2. tuženik je samo naveo kako se protivi prijedlogu stečajne upraviteljice za odgodu ročišta te takav podnesak zaista ne predstavlja navode zbog kojih bi trebalo odgađati ročište kako bi se 1. tuženik o tome mogao naknadno očitovati.

68. Tužitelj je izgubio parnicu pa je dužan nadoknaditi parnične troškove tuženicima sukladno odredbi čl. 154. st. 1. SZ-a pri čemu su uzeti u obzir samo troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o

nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23 – dalje: Tarifa) koja je bila na snazi u trenutku donošenja odluke o troškovima (čl. 48. st. 2. Tarife) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a. Vrijednost predmeta spora končanog tužbenog zahtjeva iznosi 3.245.105,65 eura.

69. Prema Tbr. 52. st. 4. Tarife sud primjenjuje tarifu koja je na snazi u trenutku donošenja odluke o troškovima postupka.

70. O troškovima postupka odlučeno je u granicama zahtjeva postavljenih u troškovniku sukladno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a.

71. 1. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištu od 15. listopada 1999., 3. svibnja 2021. i 28. travnja 2023. u iznosu od 10.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 20. prosinca 1999., 27. svibnja 2003., 23. rujna 2003., 18. veljače 2020., 24. svibnja 2023., 30. lipnja 2023., 11. rujna 2023., 30. listopada 2023., 8. siječnja 2024. u iznosu od 20.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za sastav podnesaka od 14. listopada 1999., 8. rujna 2003. i 20. listopada 2003. u iznosu od 20.000,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za podnesak od 14. travnja 2021. i 14. svibnja 2021. u iznosu od 50,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 4. Tarife, za podnesak od 21. travnja 2023. u granicama postavljenog zahtjeva u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 270.300,00 eura. 1. tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 67.575,00 eura pa ukupni priznati troškovi 1. tuženika iznose 337.875,00 eura.

72. 1. tuženiku pripadaju i zatezne kamate koje teku od dana donošenja ove presude sukladno odredbi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj: 112/12, 93/14, 73/17, 131/20, 114/22 – dalje: OZ) po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) propisanoj za ostale odnose.

73. 1. tuženiku nije priznat trošak podneska od 12. ožujka 2021. i 1. ožujka 2022. jer nije bio potreban za vođenje parnice budući da njime ne iznosi nikakve odlučne okolnosti, već samo požuruje postupanje suda. Nije mu priznat niti trošak podneska od 24. ožujka 2023. jer njime samo navodi kako nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, a sastav takvog podneska nije potreban za vođenje parnice, već je i na ročištu mogao navesti kako nema primjedbi niti pitanja za vještaka.

74. 2. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištima od 15. listopada 1999., 4. srpnja 2007., 8. studenog 2016., 20. prosinca 2016., 3. svibnja 2021. i 28. travnja 2023. u iznosu od 10.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 20. prosinca 1999., 27. svibnja 2003., 23. rujna 2003., 14. travnja 2004., 27. siječnja 2011. i 18. veljače 2020. u granicama postavljenog zahtjeva u iznosu od 13.272,28 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za ročište od 21. veljače 2018. u iznosu od 66,36 eura prema Tbr. 9. t. 5. Tarife jer je ono odgođeno prije početka raspravljanja, za ročišta od 24. svibnja 2023., 30. lipnja 2023., 11. rujna 2023., 30. listopada 2023., 8. siječnja 2024. i 4. travnja 2024. u iznosu od 20.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za sastav podnesaka od 11. rujna 2003., 8.

travnja 2004., 26. srpnja 2004. i 12. listopada 2007. u granicama postavljenog zahtjeva u iznosu od 13.272,28 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za podneske od 29. lipnja 2007. i 16. svibnja 2023. u iznosu od 50,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 4. Tarife, za podneske od 25. travnja 2021., 27. srpnja 2021. i 29. lipnja 2023. u iznosu od 200,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 313.489,16 eura. 2. tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 78.372,29 eura pa ukupni priznati troškovi 2. tuženika iznose 391.861,45 eura.

75. Prema Tbr. 8. t. 1. Tarife stranci se mogu priznati najviše 4 podneska u prvostupanjskom postupku. Kako su 2. tuženiku prema Tbr. 8. t. 1. Tarife priznata 4 podneska (podnesci od 11. rujna 2003., 8. travnja 2004., 26. srpnja 2004. i 12. listopada 2007.), to su mu ostali obrazloženi podnesci podnesci priznati prema Tbr. 8. t. 3. Tarife.

76. 2. tuženiku pripadaju i zatezne kamate koje teku od dana donošenja ove presude sukladno odredbi čl. 30. st. 2. OZ-a po stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) propisanoj za ostale odnose.

77. 2. tuženiku nije priznat trošak podneska od 10. kolovoza 2022. jer nije bio potreban za vođenje parnice jer njime samo daje svoje očitovanje na rješenje suda kojim je određeno dopunsko vještačenje, odnosno svoj prijedlog što bi trebao biti zadatak vještaka, što nije potrebna radnja za vođenje postupka jer sud određuje zadatak vještačenja, pri čemu prijedlog za dopunskim vještačenjem nije niti bio dokazni prijedlog 2. tuženika, već tužitelja pa tužitelj predlaže činjenice koje bi trebalo utvrditi vještačenjem. Nije mu priznat niti trošak podneska od 21. travnja 2023. jer nije bio potreban za vođenje parnice budući da njime samo daje svoju ocjenu izvedenog vještačenja, a ne iznosi nikakve primjedbe niti pitanja za vještaka. Ocjena dokaza je zadatak suda te podnesak 2. tuženika kojim iznosi svoju ocjenu izvedenog dokaza vještačenjem nije potreban za vođenje parnice. 2. tuženiku nije priznat trošak podneska od 9. lipnja 2023. jer nije bio potreban za vođenje parnice budući da njime samo dostavlja adresu svjedoka, što je mogao učiniti na prethodnom ročištu. Nije mu priznat trošak podneska od 2. siječnja 2024. i 25. ožujka 2024. kojim samo navodi da se protivi prijedlogu 1. tuženika za odgodu ročišta jer nije bio potreban za vođenje parnice. Za odlučivanje o prijedlogu za odgodu ročišta nije potrebno očitovanje ostalih stranaka.

78. 2. tuženiku nije priznat trošak sudskih pristojbi jer u ovom predmetu nije platio sudsku pristojbu na odgovor na tužbu, niti je doneseno rješenje o plaćanju te pristojbe.

79. 3. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištima od 4. srpnja 2007., 8. studenog 2007., 8. studenog 2016., 20. prosinca 2016., 3. svibnja 2021. i 28. travnja 2023. u iznosu od 10.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 14. travnja 2004., 27. siječnja 2011., 18. veljače 2020., 24. svibnja 2023., 30. lipnja 2023., 11. rujna 2023., 30. listopada 2023., 8. siječnja 2024. i 4. travnja 2024. u iznosu od 20.000,00 eura za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za ročište od 21. veljače 2018. u iznosu od 100,00 eura prema Tbr. 9. t. 5. Tarife jer je to ročište

odgođeno prije početka raspravljanja, za sastav podnesaka od 13. travnja 2004., 12. srpnja 2004., 28. lipnja 2007. i 18. srpnja 2007. u iznosu od 20.000,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za podneske od 22. listopada 2007., 13. studenog 2008., 15. studenog 2010., 26. siječnja 2011., 18. veljače 2011., 21. siječnja 2017., 4. prosinca 2017., 15. travnja 2021., 27. travnja 2023., 22. svibnja 2023., 23. lipnja 2023. i 5. listopada 2023. u iznosu od 200,00 eura za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, za podneske od 27. travnja 2023., 5. ožujka 2024. u iznosu od 50,00 eura prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 322.600,00 eura. 3. tuženiku je priznat i trošak PDV-a (25%) prema Tbr. 46. Tarife u iznosu od 80.650,00 eura pa ukupni priznati troškovi 3. tuženika iznose 403.250,00 eura.

80. Prema Tbr. 8. t. 1. Tarife stranci se mogu priznati najviše 4 podneska u prvostupanjskom postupku. Kako su 3. tuženiku prema Tbr. 8. t. 1. Tarife priznata 4 podneska (podnesci od 13. travnja 2004., 12. srpnja 2004., 28. lipnja 2007. i 18. srpnja 2007.), to su mu ostali obrazloženi podnesci podnesci priznati prema Tbr. 8. t. 3. Tarife.

81. 3. tuženiku nije priznat trošak sastava žalbe protiv rješenja od 20. prosinca 2013. jer je ta žalba odbijena kao neosnovana pa ona nije bila potrebna radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

82. 3. tuženiku nije priznat trošak sastava odgovora na žalbu jer ta radnja nije bila potrebna za vođenje parnice sukladno odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a.

83. 3. tuženiku nije priznat trošak podneska od 24. ožujka 2023. jer nije bio potreban za vođenje parnice budući da njime samo daje svoju ocjenu izvedenog vještačenja, a ne iznosi nikakve primjedbe niti pitanja za vještaka. Ocjena dokaza je zadatak suda te podnesak 3. tuženika kojim iznosi svoju ocjenu izvedenog dokaza vještačenjem nije potreban za vođenje parnice. Nije mu priznat niti trošak podneska od 20. prosinca 2023. jer nije bio potreban za vođenje parnice budući da njime ponavlja navode koje je već iznio ranije tijekom postupka.

84. 3. tuženiku nije priznat trošak podneska od 26. ožujka 2024. jer je na ročištu od 4. travnja 2024. naveo da povlači taj podnesak.

85. 3. tuženiku nije priznat trošak sudskih pristojbi jer je u ovom postupku platio samo sudsku pristojbu na odgovor na žalbu, a podnošenje odgovora na žalbu nije bilo potrebno za vođenje parnice.

Zagreb, 17. svibnja 2024.

Sudac
Goran Iskra

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 8 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a

podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

tužitelju po punomoćniku

1. tuženiku po stečajnom upravitelju

2. tuženiku po punomoćniku

3. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30867-e50cb**

Kontrolni broj: **0dcd5-acd70-10611**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=GORAN ISKRA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.